

SABADELLENCES

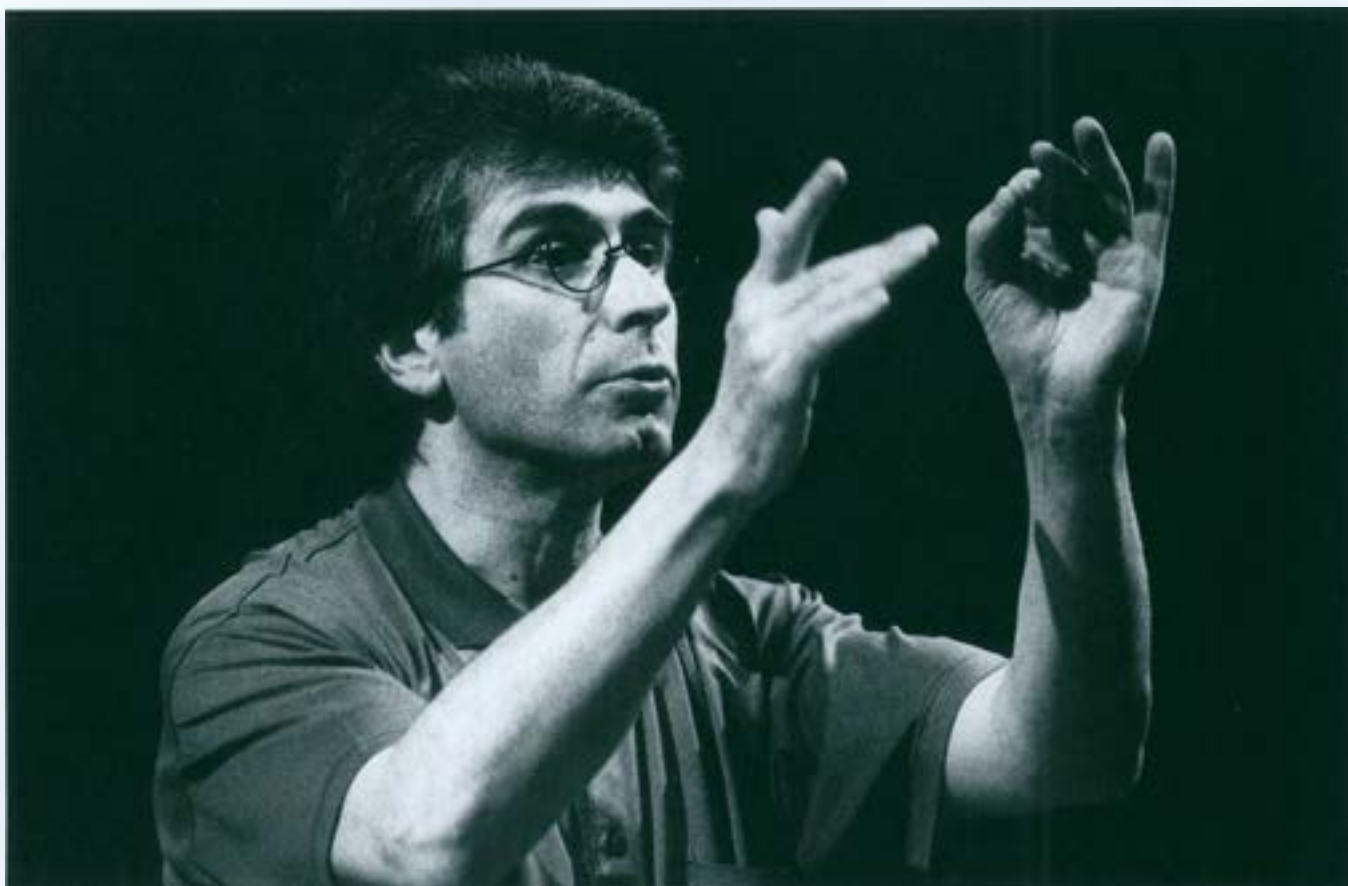
Semblança: Edmon Colomer

Pere Font i Grasa

És una tarda gèlida de dijous a Barcelona. En sortir de la torrefacció exagerada del tren, el fred barceloní em rebota al rostre i el noto molt més humit que el vallesà. La cita amb el director és compleix puntual a les quatre. Després de l'assaig amb l'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV), l'Edmon Colomer contesta les preguntes de la mitja dotzena de periodistes aplegats al Palau de la Música Catalana. Al costat seu, el mestre Joaquín Achúcarro, el gran pianista basc de fama universal que l'endemà, 17 de gener, interpreta a La Faràndula de Sabadell el *Concert per a piano núm. 4, en Sol major, op. 58 de Beethoven*, que repeteix el dissabte 18 al recinte del Palau. No cal dir que amb notable èxit de públic i de crítica.

Al llarg de gairebé vint-i-cinc anys he seguit amb atenció la carrera de l'Edmon, des d'aquells inicis de molt jove a l'Orfeó de Sabadell fins l'actual dualitat entre la OSV i la *Sinfònica de Balears*, treball que fou triple durant uns quants mesos en coincidir també com a director titular de l'*Orchestre de Picardie (França)*.

La notícia entranyable sorgeix quant el mestre Achúcarro ens informa que a La Faràndula es compleix el mig centenar d'interpretacions del *Concert per a piano núm. 4*. Fins a cinquanta vegades d'una obra que l'admirat músic basc qualifica

com: "...Una de las cumbres del pensamiento humano que yo suelo comparar con otra obra cumbre como ... la teoría de la relatividad." Beethoven i Einstein, tots dos dins un mateix concepte metafòric de la cultura universal. Cadascun dels 50 concerts ha estat un diàleg directe, una comunicació fluïda entra el pianista i el compositor: "...Con suma frecuencia le pregunto a mi amigo Beethoven: ¿qué tal ha salido hoy la pieza?". Una pregunta que es repeteix d'ençà l'any 1964, quant aquest basc de cabell blanc va gosar atrevir-se amb la núm 4 del sord universal. Per bé que escolto amb delit les frases del veterà pianista, espero el meu torn per encetar la xerrada amb el flamant nou director artístic de l'OSV.

Als pocs segons de concloure la conferència de premsa dialogo amb l'Edmon, que gairebé no se'n recorda d'aquella primera entrevista que li vaig realitzar un quart de segle enrere.

Després de tants anys tornes a Sabadell amb un bagatge i un curriculum impressionant. No creus que és una aposta arriscada?

Sabadell va formar part de la meva primera experiència en el món de la música coral. Vaig estar al front de l'Orfeó de Sabadell tres anys...no gaire temps. Tres anys, això sí, de profunda activitat que va coincidir amb el setanta cinquè aniversari que recordo vam culminar interpretant el *Glòria*, de Poulenc. Per mi fou una època de records inoblidables. Torno ara a Sabadell on trobo una ciutat amb l'oferta cultural molt més completa que la primera vegada. Cal tenir present el potencial que te Sabadell, on ha estat des de sempre molt viu el panorama musical del país, amb

l'exemple dels Amics de l'Òpera i la pròpia OSV ha mostrat a la resta de ciutats mitjanes el camí a seguir. Cal potenciar, mimar i respectar al màxim aquestes iniciatives. Ara ens pertoca imaginar, crear una programació a mig termini que sigui ambiciosa ...aquest és el meu repte.

Com has trobat el nivell qualitatiu de l'orquestra: Diries que està en plena forma?

La he trobat en un punt d'inflexió dolç. L'OSV ha cobert una sèrie d'etapes cadascuna d'elles dins les seves característiques. Cada director li ha deixat la seva personalitat... i la darrera, l'encomanada a Salvador Brotons, ha estat una època de gran brillantor. S'ha arribat a un període de creixement que cal continuar. M'he proposat, senzillament, que tot el que jo imagino que ha de ser una orquestra simfònica avui en dia a Sabadell, i a Catalunya, que ho sigui a través de l'Orquestra Simfònica del Vallès. D'entrada, recuperar tots els valors que ja té, i, a més, afegir tots aquells aspectes de la idiosincràsia orquestral que faran de l'OSV un conjunt admirat, respectat i situat al lloc que li correspon en el panorama europeu. Això s'assoleix proposant un projecte molt clar; amb objectius molt definits; com ara de transformació interna potencian els valors que ja hi ha i afegir-ne de nous. Parlo de música, parlo de repertori, parlo de formes de programar, parlo de col·laboracions, parlo d'artistes convidats, com Joaquín Achúcarro aquests dies (*tercera setmana de gener*) que no deixa de ser un símbol de la nova etapa. A par-

tir d'aquí, confiar en que aquest entusiasme que tots plegats hi posem fructifiqui ben aviat.

Per portar-ho a terme cal que el teu contracte tingui continuïtat...

El contracte és un paper que no te cap transcendència per la vida de l'orquestra. El treball que ens proposem portar a terme per se eficaç hauria de durar com a mínim de quatre a cinc anys. Per tant convé trobar l'equilibri entre totes les seccions i el repertori que se li escau. Aprofitar les efemèrides on l'OSV pot estar-hi present. Exemples: tenim en projecte presentar una òpera en versió de concert; un homenatge a Dvorák en complir-se l'any 2004 el primer centenari de la seva mort; el cicle al Palau de la Música amb l'Orfeó Català... I entenem que són importants les activitats didàctiques dels concerts dedicats als escolars, a més d'intentar a través d'una bona pedagogia captar el públic potencial, aquell que habitualment no assisteix als concerts Treball engrescador el de la vessant pedagògica, un treball infinit que necessita la col·laboració dels organismes oficials, del diner públic, de les administracions i el suport d'empreses i particulars.

Tot plegat representa un treball important que com et deia es tot un repte amb el qual m'hi sento tan plenament compromès i identificat com els propis músics de l'OSV i el seu consell d'administració.

Des d'aquella direcció inicial de l'Orfeó de Sabadell, ha plogut molt i molt. Durant 25 anys has agafat experiència si hom repassa una biografia tan plena d'èxits. Com sol dir-se, has madurat.

De fet molts dels valors d'aquells moments d'inexperiència juvenil va lligat amb l'atreviment. Aquesta energia, aquesta inconsciència, són positius i m'agradaria mantenir-los per tirar endavant els projectes que tinc pensats. L'experiència adquirida m'ha de servir perquè els projectes es portin a terme amb més autoritat. Sóc jove i la joventut és un valor que cal conservar. En aquesta moments allò que més em preocupa, més enllà del treball i els projectes, és la realitat cultural i musical de Catalunya i la influència que hi pugui tenir l'OSV.

Quina és segons tu la situació del panorama musical a Catalunya?

A Catalunya tenim interès en desvincular-la, però la realitat demostra tot el contrari. No existeix una realitat musical catalana i una altra a la resta d'Espanya. Són realitats diferents a diferents punts del país. La tendència ens podia portar a pensar fora de Catalunya hi havia "poca cosa". El cert es que n'hi havia poca a fora i també ben poca a dins. No podem oblidar que la realitat musical es encara pobre, llevat de casos concrets o excepcionals, per bé que en els darrers anys s'hagin construït uns quants auditoris així com la creació de noves orquestres, no podem oblidar, però, que tota aquesta transformació s'ha produït amb molta gent que ens ha arribat de fora. La formació dels músics ha evolucionat lentament i encara tardarem un temps en trobar els fruits desitjables o equiparable a altres països.

No hi ha més temps. L'Edmon Colomer i el mestre Joaquín Achúcarro reprenen el diàleg que jo he interromput. Per mi és un llenguatge intel·ligible el que puc escoltar sobre els darrers assaigs. Intueixo que "...el amigo Beethoven" els obliga a afinar ben prim els assaigs per l'estrena de l'endemà. Al fons de la sala, els retrats dels directors de l'Orfeó Català fan cara d'escoltar els detalls dels dos mestres sobre com interpretar els "fortíssimos".

M'acomiedo sense fer gaire soroll per no interferir el diàleg del *duet* d'artistes que continuen escalfant el pre-concert que a la poca estona continuarà a Sabadell. En sortir, contemplo l'arquitectura de Domènech i Montaner i recordo la frase que ja fa anys em digué un "anestesià" mestre d'obres tot contemplant tanta bellesa: "Les columnes del Palau de la Música s'aguanten sobre pentagrames modernistes".

Edmon Colomer conversant amb el pianista Joaquín Achúcarro, hores abans del concert a La Farándula.

(Mentre trasllado al paper l'entrevista, he pogut saber pels diaris que el mestre Joaquín Achúcarro fou objecte de l'acció d'uns malfactors que a l'autopista, camí de Sabadell, l'avisaren d'una punxada a la roda del cotxe fins fer-lo aturar i, en baixar, robar-li tot el que portava de valor, just quan es traslladava pel darrer assaig previ al concert. Malgrat el disgust, cal esperar que després d'unes hores el prestigiós pianista hagi recuperat la bonhomia que el caracteritza i que ben aviat torni a La Farándula i al Palau de la Música on és persona respectada i admirada pel seu alt concepte de l'art musical. Ens ho va demostrar actuant amb l'Orquestra Simfònica del Vallès, dirigida per l'Edmon Colomer i amb els qui i pot mantenir una sana i fructífera complicitat artística).

Colomer i la OSV: Detalls i retalls

“La fuerza del proyecto de la OSV radica en que es un producto que ha surgido de la realidad musical de este país, y que tiene un lugar en él. Es cierto que mi proyecto con ella, que tiene mucho de organización interna, de buscar el repertorio adecuado y de convencer al público, precisa de más dinero del que dispone la orquesta, pero debo intentar con él convencer a las administraciones que subvencionan el conjunto y a los mecenas para que den un paso adelante y apuesten más fuerte por la orquesta”

Edmon Colomer. EL PAIS. Setembre 2002

“Que un director del prestigio y la seriedad profesional de Edmon Colomer se comprometa con la OSV, avala y otorga credibilidad al proyecto artístico del conjunto vallesano. La apuesta está clara, la Orquesta Simfònica del Vallès piensa defenderse atacando. Ellos han movido pieza, ahora los programadores, las instituciones y la sociedad en general deberían estar a la altura de las circunstancias(...) Colomer, un director muy experimentado y de amplio repertorio que no corre riesgos pidiendo lo imposible, tiene la prudencia de pedir a sus músicos sólo el 101 % de lo que pueden dar.

Xavier Pujol. EL PAIS. Setembre 2002

“L'OSV és una orquestra que s'ha convertit en un vehicle de cultura a Catalunya absolutament necessari i gairebé imprescindible. L'OSV és una orquestra on hi ha una barreja d'augment de qualitat constant, entusiasme i veritables ganances de ser un instrument molt útil per a la cultura del país”

Antoni Ros Marbà. L'Univers de Catalunya Ràdio. Novembre del 2000

“La Orquesta Simfònica del Vallès tiene ya la vista puesta en su nueva temporada en la que contará con la dirección de su nuevo titular, Edmon Colomer, una elección ideal para avanzar en un proyecto serio y que sin duda dará excelentes resultados. Se trata de una orquesta joven, tanto en la historia como en la edad de sus componentes, que esperamos que mejore el panorama orquestal de Cataluña, donde, salvo en la nave capitana y en la que comentamos, no se ven proyectos de futuro”

Jorge de Persia. LA VANGUARDIA, juny del 2002

“La Orquesta Simfònica del Vallès ha puesto en su podio a un director excelente, Edmon Colomer. No es difícil aventurar que consolidará a sus músicos, que redondeará un sonido que hará repertorios sugerentes, que estrenará obras, que traerá buenos solistas, que grabará algún disco y que incluso se permitirá algún bolo. Y en muy poco tiempo tendremos a otra orquesta de gran nivel, surgida de entidades particulares pero con posibilidades de ir muy lejos. Es y no otra fue la historia de la orquesta de Saint-Martin-in-the-Fields, que hizo sir a Neville Marriner”

Antoni Batista. LA VANGUARDIA, febrer 2002

“He tingut ocasió de treballar amb l'Orquesta Simfònica del Vallès tant a Catalunya com a la resta de l'Estat i a l'estranger i espero que aquesta sigui una constant en els propers anys perquè tant a nivell professional com personal ha estat una col·laboració magnífica”

Josep Carreras. L'Univers de CATALUNYA RÀDIO, novembre del 2000

T O T E N M A R C S

MARC
Sul

Torres i Bages, 13 - Tel. 93 726 49 55 - 08201 SABADELL

La trajectòria d'Edmon Colomer

Edmon Colomer (Barcelona 1951) és un dels directors d'orquestra europeus més eclèctics i respectats de la seva generació. Ha estat fundador i director artístic de la Joven Orquesta Nacional de España entre 1983 i 1995, principal director convidat a l'Eastern Music Festival (Estats Units) el 1997 i 1998 i director titular de l'Orchestre de Picardie (França) des del 1998. A partir de la temporada 2002-2003 assumeix la direcció artística de l'orquestra Simfònica del Vallès.

Convidat de manera regular per orquestres espanyoles i estrangeres de nivell i prestigi internacionals, Edmon Colomer té el reconeixement del públic i de la crítica com a director d'òpera, ballet i com a impulsor de projectes simfònics innovadors. Èxits importants de la seva carrera inclouen les produccions escèniques de *Macbeth* (1985), *Wozzeck* (1987), *Don Giovanni* (1994) a Madrid, *Atlàntida* de Falla (1992) en gira per Espanya, les produccions de ballet de *Picasso et la Danse* (1992), *Trepanous/Béjart* (1999) a París, les gires amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya per Europa (1994) i pel Japó (1995) el debut als Proms de Londres amb *La pesta*, de Gerhard, la producció d'*Ariadne auf Naxos* (2000-01) en gira per França i diverses estrenes mundials, entre les quals destaca la més recent, *Gargantua* de Lavista, a Amiens i Mèxic (2002).

Edmon Colomer ha enregistrat per a la ràdio i la televisió a Europa, Austràlia, el Japó, EUA i Amèrica del Sud. Ja ha estat àmpliament guardonat per la qualitat dels seus enregistraments amb els segells Virgin, Philips, Ensayo, Harmonia Mundi, Auvidis (*Valois et Montaigne*) i Assai. Els més importants inclouen obres de Falla, Gerhard, Poulenc, Fauré i Ginastera amb la Joven Orquesta Nacional de España, Orquestra Simfònica de Barcelona, English Chamber Orchestra, London Sinfonietta i Orchestre de Picardie, i amb solistes com: Rafael Orozco, Simon Estes, Teresa Berganza, María Bayo, André Isoir, Marie-Pierre Langlamet, Emmanuel Strosser, Lluís Claret, el Trio de Barcelona i el BBC Symphony Chorus.

Obres de Honegger, Milhaud, Weill i Bernstein figuren entre els seus propers enregistraments, en col·laboració amb l'Orchestre de Picardie, Régis Pasquier i el Choeur Radio France.

